

Izveštaj sa sastanka u MZOS-u na kojemu je predana peticija s 6600 potpisa

Treba li žrtvovati trideset učenika da bi se *možda* pomoglo jednome?

Nakon što je tročlana delegacija udruge “**Nastavnici organizirano**” u **utorak, 19. prosinca**, posjetila Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta kako bi predala zahtjev za reformu pedagoških mjera, jedino što možemo zaključiti je: hrvatski obrazovni sustav se i dalje drži onog starog: da je većina onih koji uredno obavljaju svoje dužnosti manje važna od jednog ekscenog pojedinca. Politika sustava je da se ekscenom pojedincu poklanja većinu vremena i sredstava, podređuju im se pravila i prioriteti, dok se učenike koji rade svoj posao i žele napredovati, šalje u drugi red i poručuje im se da nisu bitni, da je važnije “spasiti” tog jednog. Međutim, istovremeno, kad se postavi pitanje realizacije tog “spašavanja”, ispada da nema dovoljno vremena i sredstava da se tom jednom zaista i pomogne kako treba, tako da je na kraju ukupni rezultat i za jedne i za druge: neuspjeh.

No, krenimo redom.

Tročlana ekipa udruge “**Nastavnici organizirano**” odnijela je danas u Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta zahtjeve za reformu sustava pedagoških mjera koje je u dva mjeseca potpisalo 6500 hrvatskih učitelja, nastavnika, pedagoga, psihologa i ravnatelja. Ono što se može pohvaliti je da sastanak nije bio odrađen rutinski, kako smo očekivali, da nadležni prime zahtjeve i saslušaju nas “reda radi”. Umjesto toga, proveli smo sat vremena u aktivnom razgovoru u kojemu su sudjelovale Zdenka Čukelj, Nevenka Pašalić i Tanja Kukura, voditeljica i više stručne savjetnica Službe za predškolski i osnovnoškolski odgoj i obrazovanje, zatim Katarina Grgec, voditeljica odjela za gimnazije, umjetničke škole i domove te Ivana Pilko Čunčić, voditeljica službe za srednjoškolski odgoj i obrazovanje.

Odmah na početku, postavljena je ograda da je Zakon o odgoju i obrazovanju doživio “maksimalni broj izmjena i ne može ga se više dorađivati, već je potrebno donositi novi”. Također, najavljeno je donošenje dva odvojena zakona: posebno za srednje i za osnovne škole. Međutim, nije poznato kad bi se uopće moglo početi raditi na tom zakonu, a kamoli kad bi isti mogao biti donesen. No, uz administrativne, u toku razgovora postalo je jasno da postoji cijeli niz i načelnih primjedbi na naše prijedloge. Naime, kroz cijeli razgovor provlačilo se negodovanje jer se “ne može dijete izbaciti na hodnik bez da se točno zna što ćemo s njim”. Svi prijedlozi “što bi se sve moglo” su

kritizirani i komentirani razlozima da se “nema novaca”, “nema ljudi” i “to nije tako jednostavno u sadašnjoj situaciji”. Također, izražen je strah da bi, ako se uvede mogućnost suspenzije, nastavnici “pretjerali s tom mjerom” i na kraju bi završilo da se kod pedagoga “cijeli dan nalazi deset ili više učenika koji su izbačeni s nastave”. Isto tako, izražena je bojazan za posljedice po učenike koji bi suspenziju doživjeli kao stres pri čemu je spomenut slučaj učenice koja je, nakon što je premještena u drugu školu, počinila samoubojstvo. Na primjedbu da tu škola ne može biti odgovorna, da je premještaj bio samo okidač i da je vrlo vjerojatno da bi učenica to ionako napravila u nekoj drugoj stresnoj situaciji, rečeno je da se “ne može znati što bi bilo kad bi bilo” i da treba učiniti sve što se može kako bi se takvi slučajevi izbjegli.

Zdenka Čukelj je ustvrdila da bi bilo potrebno “educirati nastavnike kako bi mogli stručnije donijeti odluku koga se smije izbaciti” te da “svi moramo biti odgovorni i da svima treba pomoći”. Nevenka Pašalić je upitala što ako se pokaže da problem nije učenik, nego učitelj, nakon čega se razgovor pretvorio u raspravu o učiteljima i zaštiti od zloupotrebe njihovih ovlasti. Upravo iz tog razloga zahtjev da se pedagoške mjere prestanu provoditi kao upravni postupak također nije naišao na odobravanje jer se tada “učenik ili roditelji ne bi mogli žaliti ukoliko smatraju da mjere nisu opravdane”.

Na našu primjedbu da nijedan sustav nikad neće biti savršen, da će uvijek biti zloupotreba i da treba gledati koja pravila će pogodovati najvećem broju učenika, a koja će ih “žrtvovati” najmanje, Nevenka Pašalić je iznijela primjer jednog učenika “koji je premještan iz jedne škole u drugu već četiri puta” navevši ga kao tipičan primjer “žrtve sustava”.

—

Udruga “Nastavnici organizirano” će nastaviti akcije s ciljem poboljšanja stanja u hrvatskim školama, a nakon konzultacija s članstvom i simpatizerima, naknadno ćemo odlučiti o daljnjim koracima jer nakon ovakvog sastanka jasno je da daljnjih koraka mora biti. Zahvaljujemo svim potpisnicima peticije – ponovimo, riječ je o 6500 diplomiranih učitelja, nastavnika, pedagoga, psihologa i ravnatelja – i pozivamo ih da i dalje prate portal na kojemu ćemo nastaviti objavljivati aktualnosti, kao i da nam se jave ako žele pomoći u našoj borbi za poboljšanje hrvatskog obrazovnog sustava.